

akinek az érintetlensége nem ostromok, kísértések és zsarolások közepette tartaná magát.

A nőt munkára csábítják, nem, mivel a munka megóvná őket, hanem mivel a munka kiszolgáltatja őket. A DOLGOZÓ FÉRFI FÜGGETLEN, A DOLGOZÓ NŐ RABSZOLGA. Idetekintsenek a leánykereskedők ellenségei, mert itt készül az áru a lélekkufárok számára. Itt bámul az elkeseredett, de nagyon is igaz okoskodás: hát akkor minek dolgozzunk és járjunk rongyosan? Nem okosabb akkor nem is dolgozni és selyembe öltözködni? – A dolgozó nőknek teremtsenek védelmet és függetlenséget, és a nő tisztességét keressék a férfiakon. Vagy pedig hagyják békén azt az egész förtelmes kérdést, és ne akadályozzák meg a szerencsétleneket abban, hogy ott pusztuljanak el, ahol nekik tetszik.

(*A Hét*, 1902. június 29. 414–415.)

A prostitúció kérdése Budapesten. Újabb szózat a főváros férfi- és nőlakosaihoz

WEISZ DÁNIEL¹⁸

[...] Ha én, az egyszerű polgár, egy a „prostitúció kérdéséről” szóló röpirattal lépek a nyilvánosság elé, azt nem azért teszem, mintha valami radikális óvszer feltalálásnak érdemét igényelném. A prostitúció kérdése a világ minden nemzetének legnagyobb gondolkozóit és intézőit évek óta foglalkoztatja anélkül, hogy a kérdést közmegnyugtatóra tudták volna megoldani. Az én fellépésem azért történik, mert a prostitúció Budapesten óriási mérveket ölt, s fővárosunkban a fiatalságot teljes demoralisációval és a magyar lakosságot valódi megtizedeléssel fenyegeti.

[...]

¹⁸ A röpirat teljes szövege megjelent a *Replika* 1996. 21/22. számában (49–62.). Weisz egyébként már 1877-ben interpellációt intézett a főpolgármesterhez a fővárosi prostitúció ügyében.

Tudom jól, hogy ez irányban már tétettek lépések, de ily intézkedéseknek egyszerű közigazgatással kell bírniuk s főfeltétel az, hogy minden cselédleány, ha szolgálat nélkül van s személyét írásbelileg igazolhatja, az intézetbe könnyen bejuthasson, és erről a cselédosztály minden körben értesíttessék. Ha a szegény cseléd tudja, hogy az intézet neki menhelyet ad, könnyebben ellenállhat a csáb ingerének, mely öt ezerféle alakban kísérti.

De ennél is szebb és jótékonyabb módon tanúsíták külföldön részvétüket s emberbaráti szeretetüket a szegény nőcselédek iránt a hölgyek, kik a nő nevet a szó legnemesebb értelmében igazán megérdemlik. Példa rá Hamburgban A Mária-Magdolna-alapítvány, mely a prostitúció örvényéből kimenekülő bukott leányoknak ad menhelyet, hol a tudatlanokat oktatják, s belőlük ismét hasznos, tevékeny tagokat képeznek az emberiség javára.

A mi jótékony nőegyleteinknek még nyitva áll az út, hogy ily irányban nyújtsanak segílyt és istápot a szerencsétleneknek –, s én nem kétkedem, hogy e jeladás módot nyújt sok szegény bukott nőnek, hogy borzasztó helyzetéből megszabadíttassék.

Nevezzük el ez intézetet, melyet létesíteni szeretnék, akár az „elvezettek menhelyének”, akár a „BUKOTT NŐK JAVÍTÓINTÉZETÉNEK” vagy bármi más néven –, én oly intézetet értek, mely az elesett nőknek, kik szilárd akarattal bírnak, hogy a fajtalanság karmaiból elmeneküljenek, új otthont biztosít, melyekben munkára szoríttatnak, a női kézműipar bizonyos ágában kiképeztetnek s aztán az intézet visszaadja a már-már veszni indultakat az életnek. [...]

(Budapest, 1878. 3., 5–7.)

Két év leánykereskedésért

Székesfehérvár jún. 23.

Szigorú büntetéssel sújtott most a székesfehérvári törvényszék egy hírhedt leánykereskedőt. Natter Ödön budapesti pincér Német Terézt és Dubovics Katát egy éjjeli mulató tulajdonosának adta el Adonyban. A leányok feljelentésére Nattert letartóztatták s a székesfehérvári törvényszék két évi fegyházra ítélte.

(A Nap, 1913. június 24.)